Written by ஆழ்வாப்பிள்ளை
Sunday, 02 March 2014 09:33 - Last Updated Friday, 07 March 2014 09:14

இராஜ வீ தி. நிறைந்த சுத்தமாக இருந்தது. அதில் நடந்து செல்கையில் மனது சலனமில்லாது அமைதியாக இருந்தது. வீ தித் தரையில் பாறைகளின்டாக நீ ர் விழுந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. விழுந்து ஓடும் நீ ர் தெறித்து உடை நனைந்து விடுமோ என்ற அச்சம் கொண்டு கொஞ்சம் தள்ளி நின்றேன். என்னைப் போல் பலரும் அப்படி நின்றதை பின்னர் தான் அவதானித்தேன். சற்று பார்வையைக் கூராக்கி அவதானித்த பொழுதுதான் புரிந்தது. அது உண்மையான நீ ர் வீ ழ்ச்சி அல்ல. அற்புதமாக தரையில் தீ ட்டப்பட்ட ஒரு அழகான ஓவியம் என்று. சுற்றி நின்றவர்களையும் அந்த அதிசயமான ஓவியம் வெகுவாகக் கவர்ந்திருந்ததை அவதானித்தேன்.

வலேகைக்குப் புறப்படும் முன் வானிலை பார்ப்பது எனது வழக்கம். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் மழை வரப் போகிறது. தரையில் தீ ட்டப் பட்ட அந்த அழகிய ஓவியம் அழிந்து போய் விடப் போகிறது.

தரையில் வரைந்த ஓவியனின் உழைப்பையும் அது அழித்து விடும். கவலையோடு „யார் இதை வரைந்திருப்பார்கள்?' விழிகளை ஓவியத்தின் கீ ழே ஓடவிட்டேன். அங்கே கையெழுத்து இருக்கவில்லை. ஒரு கோரிக்கைதான் இருந்தது. அதனருகே ஒரு தொப்பி ஒன்று தவமிருந்தது.

„பல ஓவியர்கள் தாங்கள் வாழும் நாட்களில் தங்கள் படைப்புகளுக்கான சன்மானத்தைப் பெறுவதில்லை. இறந்த பின்னரே அவர்களுக்கான ஊதியம் கிடைக்கின்றது. வாழும் நாளில் இந்த ஓவியனுக்கு ஏதாவது தாருங்கள்'

ஓவியத்தின் கீ ழே அதை வரைந்தவன் எழுதியிருந்த வாசகங்கள் அவனின் மனதின் வலியை துல்லியமாகத் தெரிவித்திருந்தன.ஓவியத்தை விடுத்து அதை வரைந்த ஓவியனைத் தேடினேன். ஓரத்தில் ஒரு மரத்தின் கீ ழே அவன் தரையில் அமர்ந்திருந்தான். அவனது கைகளில் கலந்திருந்த வர்ணங்கள் அவனை அடையாளம் காண்பித்தன. ஓவியத்தில் இருந்த வரிகளைவிட அவனது முகத்தில் வரிகள் அதிகம் இருந்தன. ஓவியத்தில் இருந்த ஒளிர்ப்பு அவனிடம் இல்லை. படைப்பை இரசிக்க முடிந்தது. படைப்பாளியைப் பார்த்துப்

பரிதாபப் படத்தான் என்னால் முடிந்தது. மழைத் துளி மெதுவாக விழ ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் அவசரமானார்கள். என்னால் முடிந்ததை தொப்பியில் போட்டு விட்டு நானும் நகர்ந்தேன்.

ஓவியர் வின்சென்ட் வான் கோ நினைவுக்கு வந்தார். ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஓவியங்களை வரைந்த அவரால், தனது வாழ்நாளில் ஒரே ஒரு ஓவியத்தைத்தான் விற்க முடிந்தது. அதுவும் அவர் பட்ட கடனுக்காகப் பாவம் பார்த்து, தேனீர் கடைக்காரர் வாங்கிக் கொண்டது. வாங்கிய கடைக்காரர் கூட அந்த ஓவியத்தைச் சுவரில் மாட்டியிருக்கலாம். மாறாக கூரையில் உள்ள ஓட்டையில் இருந்து ஒழுகும் தண்ணீரைத் தடுக்க, வான் கோவின் அந்த ஓவியத்தை கூரையின் மேலே செருகி விட்டார். அன்று வான் கோ எவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருப்பார். வர்ணங்களும், தூரிகைகளும் வாங்கவே பணம் இல்லாமல், „உணர்வு வெளிப்பாடு' எனும் நவீன பாணியை ஓவியத் துறையில் அறிமுகம் செய்த அவர் மேற்கொண்டு வாழ முடியாமல் 1890 இல் தனது 37 வது வயதில் தற்கொலை செய்து கொண்டார். சரியாக நூறாண்டுகளுக்குப் பின்னால் 1990இல் அவரது டொக்டர் கேசே எனும் ஓவியம் அமெரிக்காவில் 100 மில்லியன் டொலர்களுக்கு விலை போனது. வாழ்நாளில் அவருக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டிய அங்கீகாரமும், ஊதியமும் இறந்த பிறகே அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதைத்தான் இன்று அழகான ஓவியத்துடன் அதிக அறிமுகம் இல்லாத இந்த ஓவியனும் எழுதி வைத்திருக்கிறான்.

கடந்த வருடம் நான் பார்த்த மலையாளப் படமான „செல்லுலாய்ட்' எனது நினைவில் வந்த மற்றொன்று. மலையாள முதல் சினிமாத் தயாரிப்பாளரான ஜே. சி. டானியல் அவர்களைப் பற்றிய திரைப்படம்.

வாழ்நாளில் ஜே. சி. டானியலுக்குக் கிடைக்காத அங்கீகாரம் அவர் இறந்த பின்னரே அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

குறைந்த சாதியில் உள்ள பெண்ணான ரோசியை தனது முதல் மலையாளப் படமான விகதகுமாரன் திரைப்படத்தில் கதாநாயகியாக நடிக்க வைத்தது அவரது திரைத் துறையை இல்லாமல் செய்து விட்டது. குறைந்த சாதிக்காரப் பெண் ஒருத்தி நாயர் பெண்ணாக வேடம் போடுவதும், நகைகள் அணிவதும், வீணை வாசிப்பதும் உயர் சாதிக்காரர்களால் அன்று ஒத்துக் கொள்ள முடியாதது இருந்தது. விளைவு விகதகுமாரன் திரைப்படம், திரையிடப்பட்ட இடங்களில் கலவரங்கள். நட்டப் பட்டுப் போன ஜே. சி. டானியலை மீண்டும் சினிமாவுக்கு இழுத்து வரும் அன்றைய பிரபல்யமான நடிகர் பி.யு. சின்னப்பா, இருந்ததையும் பிடுங்கிக் கொள்கிறார். சொத்துகள் எல்லாம் இழந்து, இறுதியில் தான் தயாரித்த விகதகுமாரன் திரைப்படச் சுருளையும் தீக்குப் பலி கொடுத்து எதுவுமே இல்லாமல் வறுமையிலேயே இறந்து போகிறார் ஜே.சி.டானியல்.

Written by ஆழ்வாப்பிள்ளை
Sunday, 02 March 2014 09:33 - Last Updated Friday, 07 March 2014 09:14